

Dobré boty pro nebožtíka, marná snaha.

Jedna věc jsou boty do rakve, a druhá do světa. Boty pro čerstvě zemřelého mají být jako nové. Anebo nošené, ale od pohledu drahé. Nejlépe nové a drahé. Když má mrtvák štěstí, dostane takové ochozené hrobovky, co vypadají lépe než nové přímo z krabice.

Z normálních bot hrobovky uděláš. Naopak sotva. Vem si boty do rakve, povstaň zpátky k životu, a podrážka odejde po pár krocích.

Když rakev otevřou, každý nejdřív rychle koukne na boty, aby za ním mrtvý nechodil ve snech. Teprve pak se mu podívá do tváře, sjede očima po ruce. Ty mrtvé ruce můžou být propletené, složené, můžou držet kříž nebo nějakou ve-selejší památku z předsmrtného života.

Až se živý na mrtvého vynadívá, může ho políbit – na ruku, na čelo, na tvář, anebo předstírat, že ho líbá. Tak jak někdy člověk předstírá, že skládá zbraň, jen aby mohl udeřit silněji.

Boty zemřelého půjdou pod zem, ale v paměti zůstanou.

I když mně je ukradené, co si kdo z Žokejova pohřbu bude pamatovat. Ani nevím, jestli vůbec nechám rakev otevřít.

Ještě napodruhé nedoklapne, nebo se rovnou rozprskne na třísky.

Jestli se rozsype a nebožtík se vykutálí, hodím si ho na záda a donesu ho do hrobu sama. Žádný problém.

Ale zpátky k pohřebním botám.

Vložila bych ho do hlíny klidně i v onucích. Jestli nás ale nedej-bože čeká život věčný a já se s Žokejem znovu setkám, hned na mě vystartuje, že jsem ho šoupla pod zem v takové veteši.

Jak si na mě někdo otvírá hubu, hned ho po ní přetáhnu.

I když nechci, protože jak spustím, jednou ranou to neskončí.

A já nechci začít svůj život věčný bitím menších.

V jeho vlastních botách Žokeje pochovat nemůžu. Z toho umírání mu otekly hnáty.

Měla bych zajít k ševci. Ale nemám k jakému. Všechny uštvali. Každý do jednoho musel zavřít. A jak ty jejich kamrlíky zmizely, nevíš, kde hledat. I když švec by pomohl i bez dílny. U sebe doma, u kuchyňského stolu. Dokonce i bez peněz. Ševce to k botám táhne.

Vím, co říkám. Ševce boty pronásledují jako mě pačesy. V noci mě to nutkání budí a mám takovou chuť na šmikání, že do rána pochoduju od stěny k parapetu.

Dřív jsem pár ševců znala, z toho dva křestním, z toho s jedním párkrát spala. Ale co, spala nespala, každý by pomohl, i bez vrznutí. Podumal by nad starými botami, tu by je roz-táhl, tu všil klíny. A nebožtík obutý.

Ševci jsou od přírody dobří lidé. Žádný šupák by se na ševcovinu nedal. Lenoch si chce polenošit a vydělat. Nelajsně si, že mu klich na podrážky nadělá z mozku rosol. Na to je třeba ševcovská vášeň.

O ševce nezakopneš, zato boty jsou všude. Na blešácích, v obchodech. Vyhřezávají z každé díry. Je to pošlapaný svět.

Ale ty boty za nic nestojí. Trepky na jednu sezónu jsou to. Přejde jaro, pak zima, už šouráš podrážkami, prsty čouhají, lepidlo nedrží, podpatky padají, špičky okopané a musíš se ohlížet po nových.

Hlavně že je ten šunt pěkně tvarovaný, elegantní, barva a stříh podle nejnovější módy. Chtělo by se kupovat a kupovat. Nohy se samy cpou do zkoušení.

Dřív by obuvnický průmysl s takovými škrpály nepřišel. Boty bývaly prostě boty. V mládí jste je koupili na svatbu, celý život nosili co sezónu a v rakvi vypadaly jako nové.

Jen hrobovky si mohly dovolit mizernou podrážku. Spodek mohl být lepený halabala, protože kolik se toho v něm nachodí. Jen co rakev ponosou. Na civilní rozloučení nebo na mši, do obřadní síně, do kostela, do země. Dolů to jde rychle. Hodinka a je po všem.

Takové křápy byly jen v obchodech pro mrtvé. Teď jsou všude. Levné, drahé – co kdo chce.

Nevím, kdy jsem si naposled nějaké nadělila. Dávno jsem na sebe nevyplázla ani floka.

Kdyby nějaké ty škrpály Žokejovi padly a mně by na ně stačil kapitál, hned bych se postarala, aby se na nohách mého nebožtíka patřičně vyjímaly.

Pěkné lakýrky pro mrtváky se za malé peníze dají sehnat. Ale třeba ty malé peníze mít. A já mám všechno menší než malé.

Kdybych sháněla obyčejné boty nebo na to měla prostředky, ani bych si nepomyslela, že pohřeb v rodině může být problém.

Boty totiž koupíš i za pár šupů. Ale nebožtík musí být v normě. Můj nikdy nebyl – a po smrti hlavně v haksnách. Když ho vynášeli z domu, nejmrtvolnějc vypadaly nohy. Ani z frňáku mu život nevyprchal jak z těch kopyt.

Vypadal jak vypadal. Dokonce i na mrtvého nevypadal dobře. Ale furt to byl on.

Ubalila jsem si cigáro, zapálila, potáhla.

První jsem vyčadila na stojáka, abych si ho prohlédla pěkně svrchu. Kouř špatné myšlenky rozprášil.

Nebylo na co koukat. Zato tenkrát, to mi hned padl do oka.

Vybrala jsem si ho podle vzhledu. Pěkněj mužskej je pěkněj mužskej. Tenhle byl nadto závodník. Povoláním žokej. Váha bez sedla padesát jedno kilo i s oblečením. Štíhlá ramena, štíhlý krk, štíhlé půlky. Celý štíhlý, žes ho mohl klidně čapnout jednou rukou a odnést půl metru. Ten ptáček v hrsti se mi zamlouval.

Takového Žokeje si pamatuju z prvního dne.

Vstoupil do Pánského holičství Wera. Odkášlal si.

Paní Wera?

Kdo je to? okřikla jsem ho a sjela pohledem v zrcadle.

Paní Wero, ostříháte mě? Nakrátko. Zítra závodím.

Stojí mi přímo za zadkem, vidí, že mám frmol. Dva na křeslech, jeden pod pláštěnkou.

Od práce nikdy neodcházím, v jeho případě jsem porušila zásadu. Přemohla mě zvědavost. V zrcadle vypadal na půl chlapa.

Jsem žokej.

Samochválou až slintal. Zatřepotal koleny, jako by už na mně cválal.

Skoukla jsem ho zvysoka, celého, v tichosti. Lačným okem, poněvadž takového jsem ve sbírce ještě neměla. Jsem velká – mužský, co mi nesaahají ani po ramena, po mně nevyjíždějí, bojí se. Tenhle prcek strach z námluv nemá. Stojí široko rozkročený, nohama pevně na zemi, jistý si sám sebou.

Obhlédnutí byla hračka. Přelétneš ho od paty k šešuli bez pohnutí hlavou, oko ani nemrkne a kontrola hotová – taková je výhoda malých.

Hubu měl popraskanou od slunce. Kšticí čistou, hustou a kučeravou, od pohledu poddajnou. Účes jako panenka. Pěšinku nakřivo. Špinavý blondýn s rezavými licousy. Poulí na mě krásná, uhelnatá očiska. Frňák pokroucená vývrtka – bude mě dobře otvírat. Velké rty jako podkova, zubí se od ucha k uchu.

Zírala jsem na něj a on ani očkem neuhnul. Provrtával mě pohledem se vztyčenou hlavou.

Zastrčil si vlasy za ucho, nadvkrát. To aby ukázal svoje mohutné, žilnaté pracky. Přes chlupy mu prosvítají naběhlé modré uzliny.

Vystavil na odiv nožku. Drahé botky, bílé s hnědým prošíváním a silnou podrážkou.

Nebyl to vazoun, ale dobře se na něj dívalo. Žádný vybledlý pučeří s aktovkou, co je té havěti v ulicích až hrůza. Působil spíš jako ze světa než místní. I když na čistokrevného Araba nevypadal.

Byl celý v bílém, vystrojený jak na bál. Ánfas jako obrázek. Kůžička nablýskaná, očividně se leští nějakým krémem. Celý vymáchaný v parfému. Čemu se taky divit, od fochu páchne po koních.

Do vdávání jsem se nehrnula, ale jako nezávazný amant se mi zamlouval. Nemohla jsem se na něj vynadávat. Ksichtila jsem se, jako bych viděla prvně lidskou bytost.

Náhle zamlaskal, pobídl mě.

Takže? Jak se vám, velectěná dámo, žokej líbí?

Vážený pane, já vím, jak z žokeje udělat hřebce.

Vmetla jsem mu to přímo do tváře.

Vyprskl. Vykoplo ho to ze sedla. Rozpálil se. Hned by na mě skočil. Nevycválanec.

Paní Wero, vás asi nikdo jen tak nezkrotí. Dávejte si pozor, takové děvuchy se mi líbí.

Žokej nebyl žádný valach. Nebál se ženských, nebál se cecků ani zadnice. Hned by se lísal, bez cukrbliků. Byl hrdý. Když se nenechá tahle, přijde jiná. A že na něj letěly, všechny se jím nechaly osedlat.

Žokej, to byl někdo. Peníze se z něj sypaly. Nejvíc fasoval za roviny. Poháry, mikrofon pod hubu, rozhovor do rádia, taxíkem domů. Dárky, čokolády od sázkařů. Tolik tabulek nosil, že by se jimi dala obkládat koupelna.

Mě tehdy taky každý chtěl. Tlačili se. Do jednoho byli moji. Krásu mám uloženou hluboko ve své povaze. Hrnula jsem je všechny pod sebe jak motykou.

Teď jsem na suchu. Už ani nepamatuju, kdy jsem se pořádně líbala. Ale bývaly to bujaré časy.

Dobrá pánská kaděrnice na přítomnost mužů nenaříká. Vzhledem ke svému povolání jsem se nemusela nijak zvlášť rozhlížet. Kdybych chtěla, spustila bych se s každým, kdo by se namanol. Den co den. Zájem byl. Co naděleš, pohrdnout souloží. Byla jsem vysoká laťka. A Žokej to nechtěl zvorat.

Vohnout jsem se dala až na pošesté, to je pravda.

Nenechám sebou zametat. Nepatřím mezi ženské, co roztaňují nohy rychle jak štafle. Nikdo si mě z ruky do ruky nepřehazuje. Ale ani mezi ty, co se ohánějí svou ctností, samy se polaskají a hotovo. Na kundě troje kalhotky nenosím. Komu chci, tomu dám.

Žokej určitě obšťastnil hordu děvek. Nesnažíš se dostat na bednu kvůli tomu, abys na ní přísahal celibát.

Myslela jsem, že si spolu zarajtujeme pár sezón, ale už u toho zůstalo nafurt.

Přistoupila jsem k rakvi a prohlédla si ho. Zastříhla jsem ho, učesala, poupravila oblek, obula.

A bylo. Myslela jsem, že ty boty neseženu. Ale sehnala jsem.

Budou se mu hodit, zítra jde do země.

Pohladila jsem ho po vlasech. Ustříhla jsem si pár kadeří, ani nevím proč. Na věčnou památku.

Před odchodem bych se asi měla pomodlit.

Ale bůh byla u nás parketa Žokeje, moje všechno ostatní.

Nakonec jsem si zapálila. Přisunula jsem si stoličku a sedla si. U mrtvol se kouří dobře. Ubalila jsem snad čtyři. Vyčadila je, zbytek rozemlela v prstech.

Civěla jsem na něj. Nemohla jsem oči odtrhnout. A tak jsem chtěla, abych si ho nezapamatovala v té rakvi.

Vstala jsem. Zapla se, poplácala po kapsách. Čepici na uši. A ven.